

Kitab Daniél — Nomer Dua Belas

Poék.

Jeff Pippenger

2023-12-07

Kecap atawa frasa anu didobelkeun dina firman anu diilhamkeun téh mangrupa lambang pesen malaikat kadua.

Dina taun kadua pamaréntahan Nebukadnesar, Nebukadnesar ngimpi sababaraha impian, ku sabab éta sumangetna kaganggu, sarta saréna leungit ti dirina. Tuluy raja maréntahkeun supaya nyaur para ahli sihir, para ahli nujum, para tukang tenung, jeung urang Kasdim, pikeun méré nyaho ka raja ngeunaan impian-impianana. Ku kituna maranéhna datang sarta ngadeg di payuneun raja. Saterusna raja ngandika ka maranéhna, “Kami geus ngimpi hiji impian, sarta sumanget Kami kaganggu ku hayang nyaho éta impian.” Daniel 2:1–3.

Dina “poékna” peuting, Nebukadnesar ngimpi hiji arca, tapi manéhna teu sanggup deui ngélingan éta impian. Dina hiji impian peuting, manéhna ngimpi ngeunaan hiji arca, tapi impian ngeunaan arca éta sarua poékna pikeun pangartina sakumaha poékna peuting nalika manéhna ngimpi éta impian.

Geus bangsa Kasdim nyarita ka raja ku basa Siria, “Nun Raja, mugi hirup salalanggengna; wartoskeun impian éta ka abdi-abdi gusti, tangtu ku kami baris dipedar tafsirna.” Raja ngawaler sarta ngandika ka urang Kasdim, “Perkara éta geus leungit tina pangaweruh Kami. Lamun maraneh teu méré nyaho ka Kami impian éta katut tafsirna, maraneh bakal dicincang jadi sabagian-sebagian, sarta imah maraneh bakal dijadikeun tumpukan kokotor. Tapi lamun maraneh némbongkeun impian éta katut tafsirna, maraneh bakal nampi ti Kami hadiah, ganjaran, jeung kahormatan anu agung. Ku sabab éta, témbongkeun ka Kami impian éta katut tafsirna.” Daniel 2:4–7.

Ujian ngeunaan impian patung Nebukadnesar téh mangrupa hiji ujian anu dirancang pikeun ngaidéntifikasi saha anu sanggup méré pedaran nubuat anu bener ngeunaan hiji patung anu kaselimutan ku poék, babarengan jeung tafsiran kana eusi impian éta. Amanat malaikat kadua anu ngahiji jeung amanat Teriakan Tengah Peuting dina sajarah Millerite, geus ditipikeun ku Élias dina pasanggiri di Gunung Karmel. Éta ogé mangrupa hiji ujian anu baris nembongkeun, lain waé saha Allah anu sajati, tapi ogé saha nabi anu sajati. William Miller, anu ku Sister White sacara langsung disebutkeun geus ditipikeun ku Élias, ngawakilan Élias di Gunung Karmel. Sanajan kitu, anu keur diwakilan téh lain William Miller sorangan, sabaraha gedéna ogé, tapi leuwih-leuwih aturan-aturan tafsiran nubuat anu ku anjeunna geus dipingpin pikeun kaharti. Di Gunung Karmel, nabi-nabi allah jalu Baal jeung nabi-nabi allah bikang Asytarot dibuktikeun minangka nabi-nabi palsu. Dina sajarah kaum Millerite, gereja-gereja Protestan dibuktikeun minangka nabi-nabi palsu sakumaha ditipikeun ku Gunung Karmel.

Nalika gereja-gereja Protestan nembongkeun panolakana kana aturan-aturan tafsir nubuat ti William Miller, maranéhna jadi putri-putri Roma. Sacara nubuat, hiji putri téh mangrupikeun gambaran indungna. Ujian anu gagal kaliwatan ku kaum Protestan dina sajarah Millerite nyaéta ujian anu ngaidéntifikasi jeung ngahasilkeun hiji gambaran (putri) tina sato galak éta. Di dinya tanduk Protestantisme sajati ditembongkeun dina panentangan ngalawan tanduk Protestantisme murtad. Nebukadnesar nungtut hiji tafsir, sarta ku kituna anjeunna, dina pangapingan pangersa Allah, milu aub dina ngahasilkeun hiji manifestasi boh nabi-nabi palsu boh nabi-nabi sajati.

Maranehna ngawalon deui sarta saur, Mugi raja nyaritakeun impian éta ka para abdina, tangtu kami bakal nembongkeun hartina. Raja ngawalon sarta ngandika, Kuring nyaho kalawan pasti yen maraneh hayang meuli waktu, sabab maraneh nenjo yen éta perkara geus leungit tina ingetan kuring. Tapi lamun maraneh henteu ngabéjaan ka kuring impian éta, ngan aya hiji putusan pikeun maraneh: sabab maraneh geus nyiapkeun kecap-kecap bohong jeung ruksak pikeun diucapkeun di payuneun kuring, nepi ka waktuna robah; ku sabab éta, caritakeun ka kuring impian éta, mangka kuring bakal nyaho yen maraneh sanggup nembongkeun hartina. Daniel 2:7–9.

Dina ahir mangsa-mangsa pangadilan, bédana anu geus dipintonkeun di Gunung Karmel, sarta dina 22 Oktober 1844, deuih digambarkeun dina Daniel pasal dua. Dina tilu gambaran nubuat ngeunaan Gunung Karmel, sajarah Millerite, jeung impian Nebukadnesar ngeunaan patung éta, tekenanana aya dina panarjamahan nubuat anu leres sakumaha diwakilan ku Élia, Miller, jeung Daniel. Panarjamahan impian éta nyaéta éta amanat anu dibuka segélna dina sajarah tempat dua golongan nabi dipintonkeun.

Urang Kasdim ngawaler di payuneun raja, pokna, “Teu aya saurang ogé manusa di sakuliah bumi anu bisa ngébréhkeun perkara anu dipénta ku raja; ku sabab éta, teu aya raja, pangéran, atawa panguasa anu kungsi nanyakeun hal anu saperti kitu ka tukang sihir, ahli nujum, atawa urang Kasdim. Jeung perkara anu dipénta ku raja téh kacida héséna; sarta teu aya deui anu bisa ngébréhkeun éta di payuneun raja, iwal ti para déwa, anu tempat cicingna henteu jeung daging.” Ku sabab ieu raja jadi bendu sarta pohara murkana, tuluy maréntahkeun supaya sakabéh jalma wijaksana di Babul dipaéhan. Daniel 2:10–12.

Di Gunung Karmel, Élia ngusulkeun éta ujian, sarta ujian anu ku anjeunna diusulkeun téh lain ngan ukur pikeun nembongkeun saha Allah anu sajati, tapi ogé saha nabi anu sajati. Dina Daniel pasal dua, urang Kasdim anu nétélakeun ujian anu nembongkeun bédana antara anu sajati jeung anu palsu. Maranéhna ngajelaskeun yén tafsir anu keur dipilarian ku Nebukadnésar téh ngan bisa dipikawanoh ku Allah, lain ku manusa. Maranéhna ogé ngeluh yén hubungan antara Nebukadnésar jeung para jalma wijaksana agama-na téh mangrupa hubungan anu henteu leres nalika maranéhna nyebutkeun yén “éta hiji perkara anu langka anu dipénta ku raja.” Maranéhna miharep sangkan raja, anu ngagambarkeun Nagara, ulah campur kana ranah agama anu salila ieu dipikaharti yén maranéhna nu boga kawenangan di dinya. Maranéhna lain nolak kana prinsip-prinsip ngahijina garéja jeung nagara; anu diprotes ku maranéhna téh nyaéta yén Nebukadnésar, anu ngagambarkeun Nagara, nungtut pikeun ngawasaan garéja. Maranéhna bakal ngarasa merenah ku hiji hubungan garéja-jeung-nagara, upama para pamingpin agama maréntah ka nagara. Ujian gambar sato galak

téh mangrupa tempat urang mutuskeun takdir langgeng urang—sakumaha impian Nebukadnésar ngeunaan éta gambar—nyaéta ujian hirup atawa paéh.

Jeung timbul parentah yen para jalma wijaksana kudu dipaehan; tuluy maranéhna néangan Daniél jeung rancanganana pikeun dipaehan. Mangka Daniél ngawaler ka Ariokh, kapala pangawal raja, anu geus indit pikeun maehan para jalma wijaksana di Babul, kalayan piwuruk jeung hikmat: anjeunna ngawaler sarta nyarios ka Ariokh, kapala raja éta, “Ku naon parentah ti raja téh jadi kacida buru-buruna?” Tuluy Ariokh ngabéjakeun éta perkara ka Daniél. Daniél 2:13–15.

Nalika Daniel dipaparin panyarahan ngeunaan pamahaman kaayaan hirup jeung maot dina impian ngeunaan arca anu can dipikawanoh éta, anjeunna ngagambarkeun panyarahan ka saratus opat puluh opat rébu kana kanyataan yén maranéhna aya dina sajarah ujian kadua, nyaéta ujian anu katingali, dina prosés pangujian tilu léngkah. Tapi Daniel lain ngan saukur ngagambarkeun jalma-jalma anu geus milih dahar kadaharan anu leres, ku kituna maranéhna lulus ujian kahiji, tapi ogé ngagambarkeun wakil manusa anu ku Allah geus dipaparinkeun wawasan husus kana nubuat Alkitab.

Ngeunaan opat nonoman ieu, Allah maparin ka maranéhna pangaweruh jeung kapinteran dina sagala rupa élmu pangajaran jeung hikmah; ari Daniel, anjeunna dipaparin pangarti dina sagala titingalian jeung impian. Daniel 1:17.

Sanajan opat urang Ibrani anu satia éta sadayana lulus tina ujian perkara kadaharan, Daniel anu kapilih jadi pangemban pesen visi jeung impian. Daniel ngawakilan utusan nubuat sakumaha dilambangkeun ku Élia, Yohanes Pembaptis, Yohanes Nu Nampi Wahyu, William Miller, jeung Future for America. Utusan nubuat henteu kungsi dipisahkeun tina ujian nubuat.

Dina mangsa Kristus, jalma-jalma anu nampik kasaksian Yohanes moal bisa meunang manpaat ti Yesus. Dina sajarah Millerite, jalma-jalma anu nampik pesen kahiji (anu dilambangkeun ku William Miller), moal bisa meunang manpaat ti pesen kadua. Dina duanana sajarah, anu satia henteu ngakuan kana naon prosés panggeuing éta nuju ngarah. Para murid nampik ningali salib, sanajan maranéhna geus écés dibéjakeun yén éta bakal kajadian. Kaum Millerite teu bisa ningali kuciwa anu gedé. Daniel, waktu dibéjaan ku Arioch ngeunaan kaayaan hirup jeung pati anu patali jeung impian Nebukadnezar ngeunaan patung éta, henteu nyaho naon eusi impian éta atawa ka mana ujian ngeunaan patung éta nuju ngarah. Anu dipikanyahona ngan saukur yén éta téh kaayaan hirup jeung pati. Ku kituna, Daniel perelu waktu pikeun ngartos tafsirna.

Geus Daniel asup, tuluy nyuhunkeun ka raja supaya dipasih waktu, sangkan anjeunna tiasa nembongkeun ka raja éta hartina. Daniel 2:16.

Daniel parantos nembongkeun iman dina kadaharan (métodologi) anu parantos diputuskeun ku anjeunna pikeun didahar dina ujian anu kahiji. Ku sabab éta anjeunna dipasih waktu, sakumaha para murid ogé dipasih waktu dina mangsa Kristus. Waktu anu dipasihkeun ka para murid téh nyaéta rentang waktu pupusna Kristus, panguburan-Na, kabangkitan-Na, jeung kenaikan-Na anu mimiti, saméméh Anjeunna patepung jeung para murid di jalan ka Emmaus, tuluy deui di rohangan luhur. Saterusna dina ahir éta waktu Anjeunna ngambuskeun ka maranéhna Roh Suci.

Sanggeus ngadawuh kitu, Anjeunna ngahiliwirkeun napas ka maranéhna, tuluy ngadawuh ka maranéhna, Tampi Roh Suci. Yohanes 20:22.

Yehezkiel ngaramalkeun, tulang-tulang nu paéh dihijikeun deui. Tuluy Yehezkiel ngaramalkeun deui, sarta Roh Suci dihembuskeun ka awak-awak nu anyar kabentuk, tuluy maranéhna ngadeg jadi hiji pasukan anu gagah perkasa. Nalika Kristus ngembus ka para murid, Anjeunna muka pangarti maranéhna.

Geus Anjeunna muka pangarti maranéhna, supaya maranéhna ngartos Kitab Suci. Lukas 24:25.

Sakabéh nabi keur nyarita ngeunaan ahir dunya, jeung Daniel ogé lain iwal ti éta. Waktu anu dipénta ku anjeunna téh mangrupa hiji mangsa waktu supaya anjeunna tiasa nampa pencerahan. Mangsa ngantosan pikeun kaum Millerite téh ti saprak kuciwa anu kahiji nepi ka maranéhna ngakuan yén maranéhna aya dina waktu panundaan anu patalina jeung nubuat-nubuat dina Mateus pasal dua puluh lima jeung Habakuk pasal dua. Sajarah waktu panundaan dina sajarah kaum Millerite kacumponan dina mangsa amanat malaikat anu kadua. Daniel pasal dua ngagambarkeun sajarah anu sarua, ku kituna pamenta Daniel pikeun waktu sacara nubuat saluyu jeung waktu panundaan kaum Millerite. Ku sabab éta, pamenta Daniel pikeun waktu jeung waktu panundaan kaum Millerite ngagambarkeun waktu panundaan saratus opat puluh opat rébu, anu mimiti dina 18 Juli 2020.

Paménta Daniel supaya dipasih waktu pikeun ngartos impian Nebukadnésar ngeunaan éta patung dilambangkeun dina Wahyu pasal sabelas minangka tilu satengah poé nalika dua saksi ngagolér paéh di jalan. Dina sajarah tilu satengah poé dina Wahyu pasal sabelas, nyaéta tilu satengah poé anu sacara simbolis ngagambarkeun padang gurun nubuat, aya hiji sora anu ngagero. Sora manusa anu dipaké ku Panglipur pikeun ngahudangkeun jeung ngahirupkeun tulang-tulang garing anu paéh dilambangkeun ku Daniel, anu dipasih panyingkepan nubuat ngeunaan naon éta impian téh jeung naon anu dilambangkeun ku éta impian. Sora anu ngagero di padang gurun geus dipasih pangarti nubuat ngeunaan impian jeung titinggalan, sakumaha dilambangkeun ku Daniel. Éta sora keur ngagero, ku kituna nétélakeun yén manéhna geus dipasih talatah Ceurik Tengah Peuting, sarta éta ceurik dipasihkeun dina tengah peuting, anu ngagambarkeun poék.

Dina poek pangjerona dina tengah peuting, sora (Daniel) dipaparin pangarti kana hiji talatah anu kasamaran ku poek. Parentah anu dipasihkeun ka sora (Ezekiel), nya éta supaya ngaramal ka tulang-tulang garing anu paéh. Nalika anjeunna ngalakukeun éta, Panglipur dihembuskeun ka nu paéh di jalan, sarta maranéhna “dihirupkeun deui.” Tapi panghirupan deui éta ngan bisa kajadian ku doa. Doa téh hiji titinggal jalan dina sajarah panghirupan deui tulang-tulang garing anu paéh, anu dipaéhan di jalan. Daniel sacara profétis ngawakilan éta titinggal jalan, pas pisan dina tempat anu pantes nalika éta titinggal jalan dipikawanoh.

“Hiji hudang deui kahadéan ilahi anu sajati di antara urang téh mangrupa kabutuhan urang anu panggedéna jeung pangmendesakna di antara sagala kabutuhan. Milarian ieu kudu jadi pagawean urang anu pangheulana. Kudu aya ikhtiar anu daria pikeun meunangkeun berkah Gusti, lain ku sabab Allah teu kersa maparin berkah-Na ka urang, tapi ku sabab urang can siap pikeun narimana. Rama urang anu di sawarga leuwih kersa maparin Roh Suci-Na ka maranéh

anu nyuhunkeun ka Mantenna, batan kolot dunya maparin paparin anu hade ka anak-anakna. Tapi ieu jadi kawajiban urang, ku pangakuan dosa, karendahan hate, tobat, jeung doa anu daria, pikeun nyumponan sarat-sarat anu ku éta Allah parantos jangji bakal maparin berkah-Na ka urang. Hiji hudang deui ngan ukur bisa diarep-arep minangka jawaban kana doa. Salila umat téh masih kacida kakurangna kana Roh Suci Allah, maranéhna moal mampuh ngahargaan pangwawaran Firman; tapi lamun kakawasaan Roh nyabak hate maranéhna, mangka wejangan-wejangan anu dipasihkeun moal tanpa pangaruh. Dibingbing ku piwuruk Firman Allah, kalayan panyataan Roh-Na, dina ngalaksanakeun kawijaksanaan anu séhat, jalma-jalma anu ngahadiran pasamoan urang bakal meunang pangalaman anu mulia, sarta sanggeus mulang ka imahna, bakal sayaga pikeun ngalantarankeun pangaruh anu nyageurkeun.”

Para panyangga-panyangga panji anu baheula terang kumaha tarung jeung Allah dina doa, sarta ngarasakeun curahan Roh-Na. Tapi maranéhna keur ngalalaworakeun panggung pagawean; jeung saha anu keur naék pikeun ngeusian tempatna? Kumaha kaayaan generasi anu keur tumuwuh? Naha maranéhna geus dipertobatkeun ka Allah? Naha urang hudang kana pagawean anu keur lumangsung di Bait Suci sawarga, atawa naha urang keur nungguan aya kakuatan anu maksa datang ka garéja saméméh urang bakal hudang? Naha urang miharep ningali sakabéh garéja dihirupkeun deui? Waktu éta moal kungsi datang.

“Aya jalma-jalma dina garéja anu can tobat, jeung anu moal ngahiji dina doa anu sungguh-sungguh tur ngéléhkeun. Urang kudu ngamimitian pagawean ieu masing-masing. Urang kudu leuwih loba neneda, jeung leuwih sae nyarita saeutik. Kajahatan beuki ngalobaan, sarta umat kudu diajar supaya ulah ngarasa cukup ku wangun kasalehan tanpa roh jeung kakawasaanana. Lamun urang satia neuleuman haté urang sorangan, miceun dosa-dosa urang, jeung ngabenerkeun kacenderungan jahat urang, jiwa urang moal diangkat kana kasiasiaan; urang bakal teu percaya ka diri sorangan, bari ngabogaan rasa anu tetep yén kacukupan urang téh asalna ti Allah.” Selected Messages, buku 1, 121, 122.

Dumasar kana iman kana kadaharan anu dipilih ku Daniél pikeun didahar, anjeunna tuluy diasupkeun kana hiji prosés pangujian anu katingali, anu nungtut anjeunna ngagunakeun métodologi anu dilambangkeun ku kadaharanana, mimitina jangji yén Allahna bakal nétélakeun jeung ngajelaskeun impian éta, sarta sanggeusna ngalaksanakeun nepikeun impian éta ka raja. Anjeunna miboga kadaharan anu leres, atawa métodologi anu leres, tuluy anjeunna kudu nembongkeun imanna sacara katingali ku nepikeun amanat ngeunaan impian patung Nebukadnésar anu aya dina “poék” anu mutlak. Lampahna anu salajengna nyaéta pancaran iman anu katingali, sabab harita anjeunna ngalaksanakeun rumus ilahi pikeun umat Allah nalika maranéhna manggihan dirina aya dina kaayaan poék.

“Poékna si nu jahat ngawengku jalma-jalma anu ngalalaworakeun solat. Godaan-godaan musuh anu dibisikeun ngarayu maranéhna kana dosa; jeung sakabéhna éta lantaran maranéhna henteu ngamangpaatkeun hak-hak istimewa anu geus dipaparinkeun ku Allah ka maranéhna dina katangtuan ilahi ngeunaan solat. Ku naon putra-putri Allah kudu sungkan pikeun solat, padahal solat téh konci dina leungeun iman pikeun muka gedong pangbendaharaan sawarga, tempat disimpenna kabeungharan-kabeungharan Omnipotence anu taya watesna? Tanpa solat anu teu eureun-eureun jeung jaga anu taliti, urang aya dina bahaya jadi lalawora sarta

nyimpang tina jalan anu bener. Musuh jiwa terus-terusan narékahan ngahalangan jalan ka tahta rahmat, supaya ku panyuhunkeun anu daria jeung iman urang henteu meunang rahmat jeung kakuatan pikeun nolak godaan.” Steps to Christ, 94.

Kalayan poékna eusi impian peuting Nebukadnesar, Daniel ngahiji raket jeung tilu rerencanganana, tuluy ngadoa.

Tuluy Daniel indit ka imahna, sarta ngabejaan ieu perkara ka Hananya, Misael, jeung Azarya, para rerencanganana; supaya maranéhna nyuhunkeun welas asih ka Allah sawarga ngeunaan ieu rusiah, sangkan Daniel jeung para batur na ulah binasa babarengan jeung sesa jalma-jalma wijaksana di Babul. Tuluy rusiah éta diwahyukeun ka Daniel dina hiji tetenjoan peuting. Tuluy Daniel muji Allah sawarga. Daniel ngawaler sarta ngandika, “Mugia ngaran Allah dipupujikeun salalawasna, langgeng salalanggengna; sabab hikmat jeung kakawasaan kagungan Mantenna. Mantenna ngarobah mangsa jeung usum; Mantenna nurunkeun raja-raja, sarta ngangkat raja-raja; Mantenna maparin hikmat ka nu wijaksana, jeung pangaweruh ka maranéhna anu boga pangarti. Mantenna ngungkabkeun perkara-perkara anu jero jeung anu disumputkeun; Mantenna uninga naon anu aya dina poek, sarta cahaya cicing jeung Mantenna. Ka Anjeun, ya Allah karuhun abdi, abdi muji sukur sarta muji, sabab Anjeun parantos maparin hikmat jeung kakawasaan ka abdi, sarta ayeuna parantos ngabéjaan ka abdi naon anu ku simkuring dipénta ka Anjeun; margi ayeuna Anjeun parantos ngabéjaan ka simkuring perkara raja éta.” Daniel 2:17–23.

Mangka harita, Daniel diganjar ku Anjeunna anu “terang kana naon anu aya dina poek.” Gerakan pikeun nyieun panerapan poé Minggu keur lumangsung dina poek, sarta jalma-jalma anu geus ngaku ngadahar kadaharan ilahi dipiharep sangkan nganyahokeun kabentukna gambar sato galak anu nyiapkeun landasan agamis jeung pulitik pikeun maksa panerapan tanda kakawasaan kapapaan.

Daniél pasal dua netélakeun lain saukur sajarah malaikat kadua dina sajarah Millerite, tapi leuwih langsung anjeunna ngagambarkeun sajarah malaikat kadua dina gerakan malaikat katilu. Dina pangrojong kana pangujian ngeunaan impian patung Nebukadnésar, pangujian ngeunaan patung sato galak téh kagambarkeun. Léngkah-léngkah nubuat ngeunaan umat Allah anu hudang kana kaayaan hirup jeung paéh alatan hukum Minggu anu keur ngadeukeutan, keur diidentifikasi kalayan kacida écésna dina kitab Daniél jeung Wahyu.

Daniel ngagambarkeun utusan tina sajarah nalika amanat hirup-atawa-maot ngeunaan impian patung disebarkeun. Anjeunna nangtung pageuh dina pola dahareun anu geus dipikahartina, sarta ku iman nyatakeun yén Allah tiasa nganyahokeun tetenjoan éta, tapi anjeunna nyuhunkeun waktos. Waktos éta nya éta waktos tungguan. Dina ahir waktos tungguan, anjeunna dipaparin pangaweruh ngeunaan naon anu aya dina impian poék Nebukadnesar, tapi henteu ngan saukur éta. Anjeunna lain ngan ukur nampi pamahaman ngeunaan impian patung, anu ngagambarkeun patung sato galak jeung ujian anu patali jeung éta, tapi anjeunna ogé muji Allah dina ahir waktos tungguan sabab Allah “maparin hikmah ka nu wijaksana, jeung pangaweruh ka maranéhna anu nyaho kana pamahaman: Anjeunna nembongkeun perkara-perkara anu jero jeung anu nyumput: Anjeunna uninga naon anu aya dina poék, jeung cahaya cicing sareng Anjeunna.”

Daniel di dieu keur nempatkeun pupujina dina kontéks yén geus aya hiji “nambahanana pangaweruh”, sabab anjeunna anu ngaidentifikasi dina pasal dua welas yén “anu wijaksana” bakal ngartos “nambahanana pangaweruh”, sarta anjeunna ogé keur muji Allah yén Mantenna geus maparin “hikmah” jeung “pangaweruh” ka “anu wijaksana.” Anjeunna sacara langsung nujul kana para parawan anu wijaksana, sarta ngahubungkeun jamanna jeung mangsa reureuh. Anjeunna keur nempatkeun ilustrasi anu kapanggih dina pasal dua sacara langsung kana pangenapan sampurna tina mangsa reureuh dina Mateus dua puluh lima di jero gerakan malaikat katilu. Anu leuwih penting deui nyaéta kanyataan yén kitab Wahyu ngaidentifikasi yén pas saméméh panutupan mangsa kasempetan, Yohanes diparéntahkeun supaya ulah nyégél ucapan-ucapan nubuat tina kitab Daniel jeung Wahyu, sabab éta téh kitab anu sarua.

Sarta anjeunna ngandika ka abdi, “Ulah nyégél pangandika-pangandika nubuat tina ieu kitab, sabab waktuna geus caket. Sing saha anu lalim, sina tetep lalim kénéh; jeung anu kotor, sina tetep kotor kénéh; jeung anu bener, sina tetep bener kénéh; jeung anu suci, sina tetep suci kénéh.” Wahyu 22:10, 11.

Waktu nalika nubuat Daniel jeung Wahyu kudu dipupus segelna téh aya dina mangsa ngadagoan dina misil sapuluh parawan, sarta mangsa éta dilambangkeun ku panyuhun Daniel pikeun dibéré waktu. Panyuhunana pikeun waktu dituturkeun ku doa, anu kudu lumangsung saméméh hudangna tulang-tulang garing anu paéh. Dina jangka waktu nalika nambahanana pangaweruh jeung pamahaman ngeunaan patung impian anu katutup ku poék diungkabkeun, Allah ngalakukeun deui hiji hal pikeun Daniel. “Anjeunna nembongkeun hal-hal anu jero jeung anu rusiah.” Hal anu rusiah tina sajarah Midnigt Cry nyaéta nubuat dina Wahyu anu dipupus segelna pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup. Hal anu “jero jeung rusiah” éta nyaéta “bebeneran.”

Kaleresan janten konci nubuatan anu dibuka ka utusan anu dilambangkeun ku Daniel, anu ngamungkinkeun supaya sajarah nu disumputkeun tina “tujuh guludug” dipikawanoh. Sajarah nu disumputkeun éta nyaéta sajarah tina tilu tanda jalan. Nu kahiji mangrupa kuciwa, sareng nu pamungkas ogé mangrupa kuciwa, sakumaha digambarkeun dina sajarah Millerite. Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “kaleresan” diciptakeun ku “Ahli Basa anu Endah”, ngaliwatan gabungan hurup kahiji, ka tilu welas, sareng hurup pamungkas tina alfabét Ibrani. Yesus nyaéta anu kahiji sareng anu pamungkas, sareng Anjeunna téh “kaleresan.” Wangunan kecap anu diciptakeun ku “Ahli Basa anu Endah” ngaidentifikasi tilu tanda jalan nubuatan anu mangrupa sajarah nu disumputkeun tina “tujuh guludug,” anu kudu disegel dugi ka Daniel nyuhunkeun “waktu” sareng angkat neneda.

Kuciwa hate dina 18 Juli 2020 nyaéta waymark anu kahiji, sarta éta ngagambarkeun kuciwa anu patali jeung waymark anu panungtung tina tilu waymark, nyaéta hukum Minggu. Hurup anu di tengah, nyaéta hurup ka tilu welas, mangrupa lambang pambrontakan, sarta éta ogé mangrupa lambang waymark anu di tengah dina sajarah anu nyumput tina tujuh guludug. Pambrontakan éta diwakilan ku parawan-parawan bodo dina Midnigh Cry, sabab Midnight Cry téh waymark anu di tengah tina sajarah tilu léngkah: 18 Juli 2020, Midnight Cry, jeung hukum Minggu anu enggal datang. Pas geus nepi ka tengah peuting, waktu asup kana jam ka tilu welas, di dinya manifestasi anu katingali tina parawan-parawan bodo dipintonkeun ku pangakuan maranéhna yén maranéhna

henteu miboga minyak emas.

Dina “padang gurun” simbolis tina “tilu satengah poé” dina Wahyu pasal sabelas, umat Allah digambarkeun keur aya dina sajarah simbolis tina kutuk “tujuh kali.” Dina ahir mangsa éta, maranéhna kudu nyaraho yén maranéhna geus dipencarkeun, yén maranéhna geus dosa, yén karuhun-karuhunna geus dosa, yén maranéhna geus leumpang sabalikna jeung Allah, sarta yén Allah geus leumpang sabalikna jeung maranéhna. Pangakuan éta kudu nganteurkeun maranéhna pikeun neneda doa Imamat dua puluh genep. Pangakuan yén maranéhna kudu neneda doa Imamat pasal dua puluh genep téh sajajar sacara nubuat jeung doa Daniél dina Daniél pasal dua, sarta éta digambarkeun ku doa Daniél dina pasal salapan. Alesan Daniél neneda doa Imamat dua puluh genep dina pasal salapan téh dumasar kana pangakuanana yén maranéhna keur aya dina ahir tujuh puluh taun tina nubuat Yermia ngeunaan pangawulaan umat Allah.

Éta tujuh puluh taun anu sarua ngalambangkeun sajarah pemeteraian umat Allah. Éta tujuh puluh taun ngalambangkeun panyucian dina Malakhi pasal tilu jeung dua kali panyucian Bait ku Kristus. Éta ngalambangkeun sajarah ujian ngeunaan gambar sato galak. Sajarah éta dimimitian dina 11 Séptémber 2001, sarta ditungtungan ku hukum Minggu anu baris geura sumping. Dina ahir mangsa simbolis tujuh puluh taun éta, Daniel néangan hiji “waktu panundaan” sangkan anjeunna tiasa neneda. Doana dijawab nalika rusiah pamungkas tina nubuat diungkabkeun ka anjeunna. Pangungkaban éta sumping nalika umat Protestan sajati milik Allah masih aya dina mangsa paburencay “di padang gurun” sanggeus 18 Juli 2020. Dina waktu éta “bebeneran” diungkabkeun ka “sora anu ngagero di padang gurun”.

Urang baris neraskeun Daniel pasal dua dina artikel salajengna.

Mangka murka PANGERAN ngagedur ka ieu tanah, nepi ka ngadatangkeun ka dinya sakabéh kutuk anu kaunggel dina ieu kitab; sarta PANGERAN nyabut maranéhna ti tanahna dina amarah, dina bebendu, jeung dina kagusaran anu kacida gedéna, tuluy ngalungkeun maranéhna ka tanah séjén, sakumaha anu katingali nepi ka poé ieu. Hal-hal anu disumputkeun kagungan PANGERAN Allah urang; ari hal-hal anu geus diwahyukeun kagungan urang jeung anak incu urang salalanggengna, supaya urang ngalakonan sakabéh kecap-kecap tina ieu Hukum. Ulangan 29:27–29.